

Sygnatura akt II C 151/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 30 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie II Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Mikołajuk

Protokolant: Paulina Górecka

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2017 r. S.

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko N. K.

- roszczenia z umowy pożyczki

I.zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 38.958,77zł (trzydzieści osiem tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt osiem złotych siedemdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP jednak nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 34.921,55 zł (trzydzieści cztery tysiące dziewięćset dwadzieścia jeden złotych pięćdziesiąt pięć groszy) od dnia 13 września 2016r.do dnia zapłaty;

II.oddala powództwo w pozostałej części;

III.przyznaje od Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kuratorowi R. B. kwotę 340zł (trzysta czterdzieści złotych) tytułem wynagrodzenia za reprezentowanie pozwanej nieznannej z pobytu pozwanej.

IV.zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2104zł (dwa tysiące sto cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 151/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 września 2016 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od N. K. kwoty 34921,55 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 13 września 2016 r. oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu powódka wskazała, iż pozwana zawarła w dniu 24 marca 2015r. umowę pożyczki na mocy której otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną i zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie.

Zarządzeniem z dnia 2 stycznia 2017r. przewodniczący na podstawie art. 144 §1 k.p.c. ustanowił dla pozwanej N. K. kuratora procesowego w osobie R. B. celem reprezentowania nieobecnej w sprawie.

Kurator procesowy dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej zgłosił zarzut nieistnienia roszczenia, co do zasady, niewykazania roszczenia co do wysokości oraz zarzut przedawnienia roszczenia.

W piśmie procesowym z dnia 18 kwietnia 2016r. (k. 78) powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Jednocześnie wyjaśnił, że w związku z brakiem spłaty pożyczki przez pozwaną, zawarta z nią umowa została wypowiedziana, a zobowiązanie wynikające z przedmiotowej umowy stało się w całości wymagalne. Pozwany zaprzeczył, aby jego roszczenie uległo przedawnieniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. prowadzi działalność bankową polegającą między innymi na prowadzeniu rachunków bankowych, udzielaniu kredytów i pożyczek.

W dniu 24 marca 2015 roku pomiędzy (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a N. K. zawarta została umowa pożyczki nr (...), na mocy której pozwana otrzymała pożyczkę w kwocie 45.290 zł. Całkowita kwota pożyczki bez kredytowanych kosztów pożyczki wynosiła 35.000 zł. Całkowity koszt pożyczki wynosił 26.459,39 zł, zaś całkowita kwota do zapłaty przez pożyczkobiorcę wynosiła 61.459,39 zł. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła 18,98% (§1 umowy). Pozwana zobowiązała się do spłaty pożyczki w 84 miesięcznych ratach kapitałowo-odsetkowych. Zgodnie z treścią § 5 pkt 1 umowy kwota pożyczki była oprocentowana według zmiennej stopy procentowej, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 8,9% w stosunku rocznym.

Zgodnie z treścią §8 umowy pożyczki w przypadku nie spłacenia raty w terminie (...) SA pobiera od kwoty zaległej raty pożyczki odsetki według ustalenia przez (...) S.A. zmiennej stopy procentowej dla zadłużenia przeterminowanego, również czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. W dniu zawarcia umowy stopa procentowa dla zadłużenia przeterminowanego wynosiła 10% w stosunku rocznym.

Strony umowy postanowiły, iż w razie niedotrzymania przez pożyczkobiorcę warunków określonych w umowie bank może wypowiedzieć umowę pożyczki z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia. Po upływie terminu wypowiedzenia całość zadłużenia z tytułu umowy staje się zadłużeniem wymagalnym i przeterminowanym, od którego (...) S.A. nalicza i pobiera odsetki według stopy procentowej wskazanej w treści §8 umowy.

Zgodnie z treścią §3 umowy za czynności związane z obsługą pożyczki (...) S.A. pobiera prowizje i opłaty bankowe przewidziane w „Taryfie prowizji i opłat bankowych w (...) Banku (...) Spółce Akcyjnej”. Wypłata pożyczki nastąpiła jednorazowo w dniu 24 marca 2015r. gotówką w kasie oddziału.

Dowód:

- umowa pożyczki k. 83-85,
- deklaracja k. 86-87,
- dyspozycja zapłaty k. 88,
- oświadczenie o poddaniu się egzekucji k. 89-90,
- wykaz k. 91,
- harmonogram spłaty k. 92-93,
- odpis KRS k. 27-28,
- pełnomocnictwa k. 25-26,

Pismem z dnia 13 listopada 2015r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wypowiedziała pozwanej łącząca strony umowę pożyczki, z 30-dniowym okresem wypowiedzenia i wezwała pozwaną do zapłaty całej należności z tytułu umowy pożyczki.

Pismem z dnia 5 lutego 2016r. powódka wezwała N. K. do zapłaty kwoty 37.037,10 zł w związku z wypowiedzeniem warunków spłaty umowy pożyczki.

Pozwana nie zadośćuczyniła żądaniu zapłaty.

Dowód:

- wypowiedzenie umowy k. 94,
- potwierdzenie nadania k. 97,
- historia operacji k. 96,
- wezwanie do zapłaty k. 9, 22,
- potwierdzenie nadania k. 23,
- dane z PESEL k. 24,

Na dzień 12 września 2016r. zadłużenie N. K. wobec powoda wynosiło 39040,77 zł, na co składała się kwota należności głównej w wysokości 34.921,55 zł, odsetki za okres od 15 maja 2015r. do 12 września 2016r. oraz koszty, prowizje i opłaty bankowe w wysokości 82 zł.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg bankowych k.5, 21,

Na dzień 18 kwietnia 2017r. zadłużenie N. K. wobec powoda wynosiło 43230,49 zł, na co składała się kwota należności głównej w wysokości 34.921,55 zł, odsetki umowne w kwocie 6.122,94 zł, odsetki naliczone od zadłużenia przeterminowanego określonego poza ratami pomniejszone o kwotę wpływu do dnia 18 kwietnia 2017r. za okres od dnia 15 grudnia 2015r. do dnia 25 grudnia 2015r. w wysokości 103,69 zł, odsetki karne oraz koszty w wysokości 2186 zł.

Dowód:

- ***wyciąg z ksiąg bankowych k. 97***

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowił art. 720 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko, co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Powódka dochodziła w niniejszej sprawie zapłaty, którego źródłem była umowa pożyczki, zawarta pomiędzy stronami.

Zauważyć w tym miejscu należy, iż stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda, które uznano za w pełni wiarygodne.

Sąd w oparciu o podpisaną przez pozwaną umowę pożyczki ustalił, iż na skutek zawarcia przedmiotowej umowy doszło do powstania pomiędzy stronami stosunku obligacyjnego. Strona powodowa dostarczyła przy tym materiał dowodowy umożliwiający ustalenie, że pozwana nie wywiązała się należycie z umowy, w szczególności zaniechała terminowego dokonywania spłat. To zaś stanowiło podstawę do jej wypowiedzenia i dochodzenia całego zadłużenia jako natychmiast wykonalnego wobec naruszenia warunków udzielenia pożyczki. Dokumenty dostarczone przez

stronę powodową były też podstawą do weryfikacji przez Sąd prawidłowości wyliczenia wysokości kwot wskazanych w pozwie, w tym odsetek, których wysokość jak i sposób wyliczenia został przez stronę powodową szczegółowo opisany. W ocenie Sądu wyliczenie to jest prawidłowe, zarówno do przyjętych wartości, jak i wymagalności, a sposób jego dokonania znajduje oparcie w postanowieniach umownych łączących strony.

W tym miejscu wskazać należy, że pozwana ograniczyła się do zaprzeczenia okoliczności wskazanych w pozwie, nie przedstawiając jakichkolwiek dowodów na okoliczność np. spłaty zadłużenia. Tymczasem fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi się pozwana nie zgadza powinna ona wskazać, jeśli ma to służyć obronie jej racji, powinna się ona ustosunkować do twierdzeń strony powodowej (wyrok SN z dnia 09.07.2009 r., sygn. akt III CSK 341/08). Pozwana nie powinna ograniczać się wyłącznie do zaprzeczania. Ciężar dowodu w procesie cywilnym nie jest bowiem uzależniony od pozycji, jaką strona zajmuje w procesie cywilnym (por. wyrok SN z dnia 3 października 1969 r., II PR 313/69, OSNC 1970, nr 9, poz. 147. Strona pozwana, nie przedstawiła zaś żadnych skutecznych zarzutów dotyczących podstaw swojej odpowiedzialności, które zostałyby poparte dowodami.

W sprawie należało odnieść się do zgłoszonego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia. Zarzut ten okazał się nieuzasadniony. Stosownie do art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Zaś zgodnie z art. 117§2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. W sytuacji podniesienia skutecznie zarzutu przedawnienia roszczenie powoda, o ile jest nadal podtrzymywane, podlega ocenie co do zasadności jego dochodzenia. Skoro zaś dłużnik może uchylić się od zaspokojenia roszczenia przedawnionego, bezpodstawne jest uwzględnianie powództwa, obejmującego roszczenie przedawnione. Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Stosownie do treści art. 120 § 1 k.c., bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Roszczenie powoda skierowane do pozwanej jest roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej, jak również roszczeniem o świadczenie okresowe. Niekwestionowanym było, iż powód prowadzi działalność gospodarczą. Do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą, gdyż wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia, które wiąże się z tą działalnością (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 roku, III CSK 302/07). Pismem z dnia 13 listopada 2015r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wypowiedziała pozwanej łączącą strony umowę pożyczki, z 30-dniowym okresem wypowiedzenia i wezwała pozwaną do zapłaty całej należności z tytułu umowy pożyczki. Pożyczka stała się natychmiast wykonalna i rozpoczął się bieg terminu przedawnienia.

Biegający termin przedawnienia roszczenia został jednak przerwany wskutek czynności banku dotyczących złożenia pozwu w dniu 26września2016r. W ten sposób, na mocy art. 123 §1 pkt 1 k.c. termin przedawnienia został przerwany, wskutek czego dochodzone roszczenie nie jest przedawnione.

Mając na uwadze powyższe - po analizie zgromadzonego w sprawie materiału - Sąd doszedł do przekonania, że przedstawione przez pozwaną wyliczenia, jako pozbawione błędów merytorycznych oraz rachunkowych należało uznać zasadnymi w przeważającej części.

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oraz twierdzenia stron Sąd doszedł do wniosku, że na podstawie dowodów złożonych do akt nie było możliwe zweryfikowanie roszczenia dochodzonego pozwem w zakresie kosztów w wysokości 82 zł. Powódka nie wykazała, aby za czynności związane z obsługą pożyczki poniosła koszty we wskazanej wysokości. Z tych względów powództwo o zapłatę kwoty 82 zł należało oddalić, jako niewykazane.

Reasumując dotychczasowe rozważania, powódka wykazała wysokość niespłaconego kapitału oraz wysokości odsetek umownych, które miała prawo naliczać od tego kapitału.

W związku z powyższym zasądono od pozwanej na rzecz powódki kwotę 38.958,77 zł, a w pozostałym zakresie powództwo oddalono jako niewskazane (pkt I i II wyroku)

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481§1 i 2 k.c. zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Wskazać należy zatem, iż zasadnym okazało się również żądanie przez powoda odsetek od zadłużenia przeterminowanego, w zaakceptowanej przez powoda treści umowy pożyczki - jako czterokrotność stopy procentowej kredytu lombardowego NBP. Wysokość obciążających pozwaną odsetek ustawowych mieściła się bowiem w granicach wyznaczonych treścią art. 359§2² k.c.

W tej sytuacji, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego należało stwierdzić, że powód uczynił zadość obowiązkowi ciężącemu na nim stosownie do treści art. 232 k.p.c. W szczególności powód należycie wykazał wysokość dochodzonego w pozwie w tym zakresie roszczenia, przedkładając na tę okoliczność stosowną dokumentację.

O kosztach procesu Sąd orzekł po myśli art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. zgodnie z którymi strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, przy czym do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się jego wynagrodzenie i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Na koszty niniejszego postępowania poniesione przez stronę powodową złożyła się uiszczona opłata od pozwu w wysokości 147 zł, opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz zaliczka na wynagrodzenie kuratora dla nieznaną z miejsca pobytu pozwanej w wysokości 340 zł.

Wysokość wynagrodzenia kuratora występującego w procesie za nieznaną z miejsca pobytu pozwaną, ustalono na 340 zł w oparciu o przepis §1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U.2013.1476), który stanowi, że wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla strony w sprawie cywilnej, zwanego dalej „kuratorem”, nie może przekraczać stawek minimalnych przewidzianych przepisami określającymi opłaty za czynności adwokackie, a w przypadku gdykuratorem jest radca prawny, przepisami określającymi opłaty za czynności radców prawnych.